

Laurits Laurbergs høst- og afskedsprædiken

Taler

Laurits Laurberg
Præst

Dato

9. oktober 1864

Sted

Bredsten Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 22, vers 1-14

1 Matth. Evang. 22, 1-14

Og Jesus svarede og taledede atter ved Lignelser til dem og sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup, og han udsendte sine
5 Tjenere, at kalde de Budne til Bryllup, men de vilde ikke komme. han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger de Budne: See, jeg har beredt mit Maaltid, mine Øren og det fede Kvæg er slagtet, og Alting er rede; kommer til Bryllup. Men de foragtede det og gik hen, den Ene paa sin Ager, den Anden til sit Kjøbmandskab. Andre grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelslog dem. Men
10 der Kongen det hørte, blev han vred og skikkede sine Hære ud og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel beredt, men de Budne vare det ikke værd. Gaaer derfor ud paa Veiskjellene og byder til Bryllup saamange, som I finde. Og de Tjenere gik ud paa Veien og samlede alle dem, de fandt, baade Onde og Gode; og Bryllups-
15 Huset blev fuldt af Gjæster. Da gik Kongen ind at beseje Gjæsterne; og han saae der et Menneske, som ikke var iført Bryllups-Klædningen. Og han sagde til ham: Ven, hvorledes er Du kommen hid ind og har ikke Bryllups-Klædningen paa? Men han taug. Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Hænder og Fødder paa ham og tager ham og kaster ham ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og
20 Tænders Gnidsel. Thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

O søde Gud! Du dækker Bord
25 For os med sunde Retter;
Os Alle, baade Smaa og Stor',
Du hver Dag kjærligt mætter.

O maatte vi dog elske Dig,
30 Og eengang i Dit Himmerig
Fuldmættes af Din Naade!

Saaledes er der en Bordbøn, der lyder, og disse Ord vilde jeg forsøge med Guds
Hjælp at gjøre levende idag i vore Hjerter, saaledes at vi af vort ganske Hjerter
35 kunde komme til at bede den Bøn med hinanden. Vi ville jo idag holde en
Takkefest for Høsten, og vi ville jo hjælpe hinanden til med Tak at ihukomme,
at Vorherre nu igjen har ”dækket Bord for os med sunde Retter”, dækket Bord
paa vore Marker, ved derude at lade opvoxne al den Mængde sundt og deiligt
Korn, som vi nu have faaet indhøstet. En riig og velsignet Høst maa jo altid
40 stemme Menneskenes Hjerter til Glæde og Taksigelse, men i et Aar som dette,
hvor Høst-Udsigterne meer end i een Henseende være saa mørke, maa en Høst,
som den Vorherre nu har givet os, dobbelt paaskjønnes. Aldrig i vor Levetid
have Høst-Udsigterne noget Aar været mørkere end iaar: Da Sæden i Foraaret
skulde lægges, var Landet fuldt af Fjender, og Vanskelighederne ved at faae
45 Sæden lagt, vare saa store, at det syntes næsten umuligt at komme over dem; og
da det alligevel lykkedes, og Sæden var lagt, saa kom der Kulde og Tørke, og det
syntes umuligt Andet end at der maatte blive en daarlig Høst. Og Landet blev
ved hele Sommeren igjennem at være fuldt af Fjender, og det syntes umuligt
Andet end at Sæden under saadanne Omstændigheder maatte blive ødelagt.
50 Men Vorherre gjorde det muligt, som syntes os saa umuligt: trods alle Fjender
”dækkede han Bord for os med sunde Retter”, saa vi nu kunne sige, som der
staaer i Davids Psalme om den gode Hyrde: „Du har dækket et Bord for mig
tværtoverfor mine Fjender” — og det et riigt Bord, et Bord med deilige sunde
Retter. Og da det saa stod dækket derude i hele sin Fylde, og vi skulde til at tage
55 for os af Retterne, skulde til at give os ifærd med Indhøstningen, da lød det jo
fra Mund til Mund: „Hvis Fjenden bliver her til Høsten, Gud veed, hvordan
det saa skal gaae”, thi det syntes os umuligt at komme over Høstarbeidet under
saadanne Forhold; men Fjenden blev, og Fjenden var ikke det Eneste, der voldte
Besværlighed; nej, der kom ovenikjøbet uroligt og saare vanskeligt Veir, og dog
60 — dog er Høsten nu endt til Glæde og fuld Tilfredshed.

Aldrig have Udsigterne til Høsten været mørkere end iaar, og aldrig har der dog
været trængt saa haardt til en god Høst som netop iaar, og aldrig vilde en daarlig
Høst være bleven følt haardere end netop iaar — nu, da Fjenden havde fortæret
65 Alt, da det rige Bord, Vorherre forrige Aar dækkede for os, var tomt, saa der
omtrent ikke var en Krumme mere tilbage; men aldrig vistnok aldrig, have vi her

paa Egnen havt saa god og riig en Høst, som netop iaar. Ja det har Herren gjort, og det er underligt for vore Øine, naar vi ret betragte det; det er snart, som om
70 Vorherre havde villet lade alle mørke Skyer trække sammen paa eengang over vore Hoveder, for rigtigt klarligt at vise os, hvad han formaaer og for rigtigt at gjøre al vor Frygt tilskamme. Men lad os nu ogsaa ret af Hjertet sige ham Tak, det Bedste vi kunne, fordi han saa kjærligt har dækket Bord for os med sunde Retter. "O maatte vi dog elske ham" til Gjengjæld derfor, det er jo deri vor Tak
75 skal bestaae for at behage ham vel. Ja maatte vi dog elske ham og maatte vi dog saa tage den Lærdom deraf, at vi behøve ikke at være bekymrede, om der endnu er mørke Skyer oppe; thi som Vorherre indtil denne Dag har kunnet sprede Skyerne, hvor mørke de end vare, saaledes kan han jo ogsaa gjøre det fremdeles; og han har formaaet "tværtoverfor alle vore Fjender" at dække et riigt Bord til os
80 med sunde Retter, og har han havt Villie til at gjøre det, saa tør vi jo ogsaa nok troe ham til, at han vil lade os beholde saameget af det, hvormed han har dækket Bordet for os, at vi Alle baade Smaae og Store kunne hver Dag blive rigtigt mættede.

85 Ja Vorherre i Himlen dækker Bord
For os med sunde Retter,
Os Alle baade Smaae og Stor'
Han hver Dag kjærligt mætter,

90 og det er ikke blot vort Legeme, han vil mætte, nej, ogsaa vor Sjæl vil han bespise, thi han veed bedst, at Mennesket kan ikke leve alene af Brød; og Evangeliet idag minder os jo netop om, hvorledes han har dækket Bord for vor Sjæl med sunde Retter, med sandelig Mad og Drikke; ja et Bryllupsbord har han dækket for os; det staaer dækket i den hellige, almindelige Kirke, det Brudehuus,
95 som Gud Fader ved sin Helligaand byggede for sin Søns Jesu Christi Brud dengang, da Sønnen havde været hernede for at beile til hende og han med sit dyrebare Blod havde løskjøbt hende fra Trældom og Nød; ja i dette Brudehuus, hvor Bruden nu er ført ind, og hvor hun venter paa sin himmelske Brudgom, den store Kongesøn, at han skal komme og holde en evig Bryllupsfest med
100 hende — i dette Huus har Gud Fader dækket et Bord, et Bryllupsbord, "hvor han os Alle, baade Smaae og Stor', vil hver Dag kjærligt mætte"; der vil han bespise vore Sjæle Med sit hellige og salige Ord og med sin Søns Legeme og Blod, — og det er "sunde Retter", Retter, der kunne gjøre Sjælen sund og stærk, om den end er aldrig saa syg og mat; det er Retter, der kunne give Sjælen Liv og
105 opholde Sjælens Liv, saa den aldrig skal hungre og aldrig skal tørste og aldrig skal

døe; thi gennem disse Retter

Fred, Retfærdighed og Glæde

110 Strømmer til os paa hans Ord;

Der er Bod for alle Smerter,

Salighed for alle Hjerter!

Og til at være Gjæster ved dette Bord, som han har dækket til os "tværtoverfor
115 alle vore Fjender" — ja til Trods baade for Djævel, Død og Helvede! — kalder
han os Alle "baade Smaa og Stor", at vi kunne blive mættede, at vi kunne leve
og komme med til den store Bryllupsglæde, der skal oprinde, naar den
himmelske Kongesøn kommer for at hente sin Brud hjem til sin himmelske
Fred.

120

Nu har Vorherre villet bruge mig paa dette Sted i syv Aar, jeg har været her, til at
kalde Folk sammen til dette deilige Bryllupsbord og til at rakke alle dem, som
vilde komme, "baade Onde og Gode", de sunde Retter, hvormed Vorherre har
dækket sit Bord. Det har jo nu i disse syv Aar været min Bestilling at udraabe til
125 Alle, som jeg kunde faae i Tale: "Alting er rede, kommer til Bryllup!" Det
begyndte jeg med den første Søndag, jeg stod som Præst paa dette Sted; det var
netop 20de Søndag efter Trinitatis, jeg holdt min Tiltrædelsesprædiken, just den
samme Søndag som idag, jeg holder min Afskedsprædiken. Jeg husker saa
tydeligt, hvor glad jeg idag for syv Aar siden var ved den Bestilling, jeg havde
130 faaet, at udraabe det glædelige Budskab: Kommer til Bryllup. Det var jo ogsaa et
lifligt Evangelium at begynde med, dette Evangelium, hvor Guds Rige bliver
lignet ved en Bryllupsfest "en Bryllupsfest! ja hvem tænker ikke paa Fryd og
Glæde blot ved at høre det Ord nævne; vi vide jo Alle, hvilken Glæde der er ved
en Bryllupsfest; der er Sorgen banlyst, der er Glædens Blus tændt, der er lyst, der
135 er Smil og Latter, der er Sang, Musik og Dands; men det er jo netop det, vi skal
tænke paa, naar vi høre Himmeriges Rige lignet ved en Bryllupsfest, at der er
Fryd og Glæde i Himmeriges Rige, saaledes som vi endnu aldrig have kjendt det;
at der er en Salighed, en Straaleglæde og en Frydesang, som vi i det Høieste
kunne have en Forestilling om i vore deiligste Drømme" — ja det var min
140 Tanke den Dag, jeg begyndte, og det var mine Ord den Dag, og der er maaskee
dem her tilstede, der endnu kunne huske, at saaledes begyndte jeg min Prædiken
den Dag. Ja den Dag, da stod min Præstegjerning for mig som "lutter Bryllup",
da var jeg tilmode, som naar jeg som lille Dreng skulde til Bryllup, og jeg
hoppede og dandsede af Glæde og var utaalmodig efter blot at kunne komme

afsted derhen. Ja, jeg var jo nu Brudesvend, Bydemand — fra vore Barndomsaar staaer jo ingen Bestilling for os saa fornøielig og frydefuld som den at være Bydemand til et Bryllup — og saa at være Bydemand til saadant et Bryllup, som Vorherres Jesu Christi, Guds Søns, Bryllup med sin Brud. Og jeg syntes den
150 Dag, at det var umuligt Andet, end at der maatte møde mig lutter Smil og glade Ansigter hos alle dem, jeg kom til som Bydemand til et saa mageløst Bryllup — Der mødte mig ogsaa Smil og glade Ansigter, rigtignok ikke lutter Smil og glade Ansigter, men dog nogle, ja mange, mange flere end jeg havde Ret til at gjøre Regning paa.

155 Ja vistnok maatte jeg snart lære at sande, hvad vi i Dagens Evangelium høre, at Vorherre forudsagde vilde skeep: — at der er Mange, som foragte Indbydelsen til Bryllupsbordet og kun bryde sig om deres Ager og deres Kjøbmandskab, forhaane Bydemandene. ja ville endog gjøre dem al den Fortrød, de kunne. Det
160 har jeg jo erfaret, at der er dem, der bleve vrede istedetfor glade over Indbydelsen, jeg kom med, vrede paa mig, enten fordi de syntes, jeg ikke var høflig nok, eller fordi de syntes, at jeg var for paatrængende og nærgaaende med min "Byden" — skjøndt Gud veed, at det er det, der mindst har været Grund til at beskyldte mig for: at jeg har været for paatrængende: der er snarere Grund til at
165 beskyldte mig for det Modsatte: at jeg har været altfor lunken og sløv.

Det er imidlertid Noget, jeg gjerne vilde ønske, at de, der ere eller have været vrede paa mig, ikke maa have havt anden Grund til deres Vrede, end den, at jeg har indbudt dem til Vorherres Bryllupsbord; og det er Noget, jeg gjerne vilde
170 trøste mig med, at der iblandt dem, der virkelig have Lyst til at være med ved dette Bryllupsbord, ikke maa findes Nogen, som er vred paa mig; at der iblandt dem, der vitterligt ikke ville være med, men endog foragte og forhaane det, findes nogle, som ikke kunne lide mig, det kan jeg jo aldrig i Evighed være fortrydelig over, men maa jo meget snarere inderligt glæde mig over, thi det var
175 dog det Bedrøveligste, der kunde siges om mig som Præst, at de, der foragtede Vorherres Bryllupsbord, godt kunde lide mig.

Nei det gik mig jo ikke, som jeg i Førstningen tænkte, at naar der blot blev kaldt rigtig høit og tydeligt, at selv naar det var saadan En, som jeg, der kom, og jeg
180 blot fortalte det, jeg vidste, om den Bryllupsglæde, der er i Brudehuset, om de sunde Retter, hvormed Bryllupsbordet bugner, saa vilde Alle komme — nej, det gik jo ikke saaledes. Mange vilde ikke. Og det har tidt gjort mig ondt; men endnu mere ondt gjorde det mig dog, naar de, der kom eller lode, som de vilde

185 komme — gik igjen og vilde ikke blive ved at følge. — Men jeg kaldte dog ikke
forgjæves: Smil og glade Ansigter har der mødt mig, og nu: Tak! Tak! alle I, der
kom! Tak for Ederes Smil og glade Ansigter! I vide ikke, hvor det har gjort mit
Hjerte godt; I vide ikke, hvilken Glæde Vorherres Bydemand faaer for hver Een,
der tager imod Indbydelsen og vil komme.

190 Nei, Vorherre bedrog mig ikke, dengang han idag for syv Aar siden lod mig føle,
at Præstegjæringen er en glædelig Gjæring, glædelig som Brudesvendens i
Bryllupshuset. Det var intet Bedrag, naar min Præstegjæring den Dag stod for
mig som lutter Bryllup; nei, naar jeg nu tænker tilbage paa disse syv Aar, saa
195 møder der mig vel mange mørke Timer — de mørkeste ere dog de, som jeg selv
har forvoldt mig — men saa ligge disse Aar dog for mig som en saare glædelig
Tid. Ja, naar jeg tænker paa alle de Smil og alle de glade Ansigter, der have mødt
mig — og det fordi jeg var Vorherres Bydemand og Brudesvend — saa staaer
hele den Tid for ulig som "lutter Bryllup", som en forunderlig lykkelig Tid, men
200 ogsaa som en forunderlig kort Tid, saa jeg kan sige om disse syv Aar, hvad der
staaer i Bibelen om de syv Aar, i hvilke Jacob tjente for Rachel: "De syntes ham
faae Dage; thi han elskede Rachel."

Men det kalder jeg dog det Bedste af det Altsammen, at jeg ved at byde ind til
205 Bryllupsbordet, og ved at række Gjæsterne af "de sunde Retter", hvormed
Bordet er dækket, er kommen til bedre og bedre selv at erkjende, at det er sunde
Retter, at det er velsignede Gaver, hvormed Vorherre har dækket sit Bord; at der
er Kraft og Livsnæring i dem til Salighed, og intet Aar har jeg erfaret det bedre
end iaar, i denne Sorgens og Trængselens Tid, vi iaar have levet.

210 Og derfor vil jeg nu ogsaa tilsidst med al den Kraft og al den Overbevisnings
Styrke, som jeg kan lægge i mit Vidnesbyrd, vidue for Eder Alle, baade Smaa og
Store, det er sunde Retter, som jeg har budt Eder ind til, der er Livsnæring til et
evigt Liv, og intet andet Sted i hele Verden findes det, som vor Sjæl behøver for
215 at leve, intet andet Sted, end i det Ord og de Sacramenter, "de sunde Retter",
hvormed Vorherre har dækket sin Søns Bryllupsbord, men der er det ogsaa, og
der er Overflødighed deraf. Og derfor vil jeg nu ogsaa tilsidst med al den
Overtalelse, jeg kan lægge ind i min Røst, endnu engang indbyde Eder til
Bryllupsbordet, ja kom alle I, der ville leve, alle I, der grue for Døden, alle I, der
220 ville have Ederes Sjæle frelste, alle I, der ønske at være glade og lykkelige i Tid og
Evighed — kom! — her ere alle Ting beredte! kom, hvis I ikke ere komne, kom,
førend det er forsildigt — det kan snart blive forsildigt — kom og gjør Alvor af

at tage for Eder af Retterne — de sunde Retter — og lad det ikke blive ved at
225 snakke derom: ”at det var jo det Bedste, og at det var jo det, man skulde tænke
paa” osv. osv.

Den Snak have vi hørt længe nok!
Ja, søde Gud, Du dækker Bord
230 For os med sunde Retter,
Os alle baade Smaae og Stor'
Du hver Dag kjærligt mætter.

Det maae vi nok bekjende, — ja det vil jeg bekjende med Tak og Lovpriisning,
235 at han har dækket Bord for mig, baade aandeligt og timeligt, baade for min Sjæl
og mit Legeme. Et riigt Bord har han dækket for mig i det Aandelige, hvor der
var Nok at tage af, baade til mig selv og til alle dem, jeg skulde betjene; jeg er
aldrig gaaet til ham i disse syv Aar uden at have faaet Noget; han har aldrig ladet
mig staae tomhændet i Bryllupshuset; maaskee er der dem, der syntes, at det var
240 undertiden lidt nok, jeg havde til Eder, naar I kom herhen, — ja det var det
ogsaa, men var det kun lidt, saa var det ikke hans Skyld, men saa var det min
egen Skyld, saa var det, fordi min Haand, det vil sige min Tro ikke var stor nok
til at tage af de sunde Retter, hvormed han dækker sit Bryllupsbord. Og han har
dækket et Bord for mig og Mine i det Timelige, et riigt Bord, hvor der. altid har
245 været nok, og ikke nogen eneste Dag Suk for det daglige Brød; og til at dække
dette Bord har Mange af Eder, Venner, været Vorherres Haandlangere. Jeg veed
godt, at det er ham, der har givet mig hver Bid Brød, jeg har faaet, og at det er
ham, der først og fremmest skal have Takken derfor, men I, ved hvis Haand
hans timelige Gaver kom paa mit Bord, alle I, der have deelt Eders timelige Ting
250 med mig, fordi jeg deelte det Aandelige med Eder, Tak, Tak derfor, kjære
Venner! — Tak fra mig og alle Mine! Tak ogsaa fra min gamle Fader; han har
bedet mig om ogsaa at sige Tak fra ham for alle Eders Velgjerninger, som I have
viist imod ham og imod hans Huus i de fyrgetyve Aar, han har været iblandt
Eder. Ja, Tak! Tak! Ak, I vide ikke, hvor I have gjort mit Hjerte godt, naar I kom
255 med Eders Gaver, — det vil da sige, naar jeg kunde mærke, at det var
Kjærligheds-Gaver, og det kunde jeg Gudskeelov mærke ved de Fleste. Derved
blev det ”sunde Retter”, mit Bord blev dækket med; thi det, der er givet af
Kjærlighed, det er sundt, ak saa sundt baade for Legeme og for Sjæl.

260 Men Tak — først og fremmest Tak til Dig, kjære Gud Fader; thi fra Dig
kommer al god Gave; og det er ikke blot mig, der vil sige Dig Tak idag, men der

er Mange her, som gjerne ville sig Dig Tak, baade for det Bord, Du nu i denne Sommer har dækket for os paa vore Marker, og for det endnu bedre Bord, Du
265 har dækket for os i Din hellige almindelige Kirke. Ja

Tak, søde Gud, Du dækker Bord
For os med sunde Retter,
Os alle, baade Smaae og Stor',
270 Du hver Dag kjærligt mætter.
O maatte vi dog elske Dig
Og eengang i Dit Himmerig
Fuldmættes af Din Naade.

275 Ja maatte vi dog elske ham, kjære Venner! det har han forskyldt af os til Gjengjæld for hans mageløse uforskyldte Kjærlighed. Lad os elske ham; det er det, han begjærer af os, dermed giøre vi ham godt; ja lad os elske ham, lad os stræbe at indhente Noget af alt det, vi have forsømt; thi vi have ikke elsket ham, som han har forskyldt. Maaskee have vi aldrig hadet ham, men der er langt fra
280 det, ikke at hade ham til det at elske ham. Nei, Venner, det er det, der er vor Jammerskade, at vi have ikke elsket ham, men været altfor lunkne og kolde i Kjærligheden; og det er Noget, som nok maa falde os paa Hjerte, hvergang vi rigtigt komme til at tænke paa hans overvættes store Naade imod os baade i det Aandelige og i det Timelige — og falde des tungere, jo mere levende og listig
285 hans Kjærlighed træder frem for os. —

Som ungt Menneske traf jeg engang en ældre, ugift Mand, som Verden kaldte "sær". Der var Noget hos ham, som drog mig hen til ham; en Aften sade vi sammen paa en Bænk i en Have, og jeg talte til ham om, at det dog vist tidt var
290 eensomt og trist for ham. „Ak nei, kjære Ven", kan jeg ikke sagtens være glad. Naar jeg om Aftenen kommer hjem fra mit Arbeide og seer min Aftensmad staae paa det ene af mine Borde og min Bibel ligge opslaaet paa det andet, maa jeg saa ikke føle mig lykkelig og takke Gud af mit inderste Hjerte for hans Naade og Barmhjertighed imod mig, at han dækker saadanne to Borde til mig". — Ak,
295 da skammede jeg mig dybt i mit Hjerte ligeoverfor ham; jeg følte nok, at jeg elskede ikke Gud, saaledes som denne Mand, jeg, som dog i mine egne Tanker var langt lykkeligere stillet end han, og havde meget mere at takke Gud for, end han havde. Ja, Venner, maae vi ikke skamme os dybt i vort Hjerte, naar vi tænke paa, hvilke to Borde Gud har dækket for os og hvorlidt vi dog takke ham og
300 elske ham, hvor lidt glade og fornøiede vi ere. Men lad os nu bruge den sidste

Dag, vi ere samlede her, til rigtigt at opflamme hinanden til at elske ham.

Ja maatte vi dog elske ham
305 og eengang udi Himmerig
Fuldmættes af hans Naade.

Ja maatte vi dog samles der, og der sidde tilbords ved det store Bryllupsbord
med Vorherre Jesus, med Abraham, Isak og Jakob. Der er jo Mange af os, som
310 gjerne havde ønsket, at vi kunde være blevet sammen; — det maatte nu ikke
være saaledes, og vi ville nu troe, at det er godt for os, baade for Eder og for mig,
at vi skilles ad. Der er jo Mange af os, der ønske og haabe, at vi igjen kunne
samles igjen her paa Jorden, saaledes som vi hidtil have været samlede. Det skal
maaskee aldrig skee, men maatte vi dog samles i Himmerig og der fuldmættes af
315 hans Naade, af de sunde Retter, hvorpaa han allerede her paa Jorden giver os en
Forsmag til nødtørstig Mættelse, at vi ikke skulle døe.

Nu vil der jo nok blive et Savn for Mange af os, naar vi nu skulle skilles — ak,
hvilket Savn vil det blive for mig, hvor vil jeg savne Eder og den Kirke, hvor jeg
320 er døbt, hvor jeg er viet til min Hustru og indviet til Præst, og hvor jeg nu i syv
Aar har havt saamange deilige Timer; hvor vil jeg savne det Huus, hvor jeg har
boet, de Steder, hvor jeg har leget som Barn og virket som Mand, hvor min egen
Vugge har staaet, og hvor mine Børns Vugge har staaet. — Ak! hvilket Savn vil
det blive! men maatte vi dog samles i Himmerig og der fuldmættes af hans
325 Naade. Derfor lad os elske Gud! thi det er jo det, det kommer an paa, for at
komme i Himmerig og fuldmættes af hans Naade. Kjærligheden, Troen virksom
i Kjærlighed, det er Bryllupsklædningen, som det gjælder om at være iført, naar
Kongen kommer at besee sine Gjæster. Ja det er Bryllupsklædningen. Ikke
Mundchristendommen, ikke den døde Bekjendelse, ikke det, at man møder i
330 Brudehuset og tager for sig af Retterne, hører Ordet og nyder Sacramentet, ikke
det kan gjøre det, men kun det, at man elsker ham. O, maatte vi dog elske ham!
Saa lad os da nu folde vore Hænder og bede af Hjertet:

Tak, søde Gud, Du dækker Bord
335 For os med sunde Retter,
Os alle baade Smaae og Stor'
Du hver Dag kjærligt mætrr.
O maatte vi dog elske Dig
Og eengang i dit Himmerig Fuldmættes af Din Naade!

Amen!

Kilde

345 L. Laurberg: Høst- og Afskeds-Prædiken, holdt i Bredsten og Skibet Kirker 20de Søndag efter Trinit. 1864.
Veile : trykt hos S. Hertz's Enke, 1864

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

350 20. søndag efter trinitatis, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/laurits-laurbergs-host-og-afskedspraediken>

355

360

365

370

375